

محیط نهادی و قانونی مساعد برای اجرای کشاورزی قراردادی

علی خطیبی^۱، سید محمد جعفر اصفهانی^۲، فاطمه کاظمیه^۳

۱- دانشجوی دکتری توسعه کشاورزی، گروه ترویج و توسعه روستایی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه تبریز

۲- استادیار موسسه پژوهش های برنامه ریزی اقتصاد کشاورزی و توسعه روستایی، تهران، ایران

۳- استادیار گروه ترویج و توسعه روستایی، دانشکده کشاورزی، دانشگاه تبریز

kazemiyeh@tabrizu.ac.ir

چکیده

کشاورزی قراردادی یک رابطه تجاری بین یک شرکت و گروهی از کشاورزان است که به کشاورزان کمک می کند تا به بازارهای خارجی متصل شوند. ایجاد یک محیط مساعد قانونی و نهادی نقش بسیار مهمی در پایداری و استمرار کشاورزی قراردادی دارد. در این خصوص ارتقا ظرفیت فنی و قراردادی کشاورزان از طریق توسعه ارتباطات و کاهش هزینه های مبادله می تواند در موفقیت عملیات کشاورزی قراردادی بسیار موثر و ضروری باشد. همچنین ایجاد یک چارچوب نظارتی برای اجرای کشاورزی قراردادی قادر است با ترویج رفتار مثبت و ایجاد محدودیت بر رفتار منفی برای روشن کردن حقوق و تعهدات طرفین و کمک به اصلاح عدم تعادل قدرت و اقدامات ناعادلانه به استمرار و پایداری قراردادها کمک کند. اصلاح قوانین موجود نیز می تواند با شناسایی نیازها و چالش های نظارتی موجود، مشارکت ذینفعان و توجه به اهداف سیاستی صورت پذیرد.

واژه های کلیدی: کشاورزی قرار دادی، محیط نهادی، دولت

مقدمه

کشاورزی قراردادی یک رابطه تجاری بین یک شرکت و گروهی از کشاورزان است. این قراردادی است که در آن تولیدات مزرعه توسط یک شرکت درازای ارائه برخی خدمات مانند تأمین مالی اولیه و نهاده‌ها پیش‌خرید می‌شود. اگرچه کشاورزی قراردادی اساساً یک ابتکار تجاری است، اما کشاورزی قراردادی ممکن است به‌عنوان راهی برای کمک به کشاورزان خرده‌مالک برای غلبه بر چالش‌هایی که هنگام تلاش برای دسترسی به بازارهای سودمندتر با آن مواجه هستند، ابزاری برای توسعه نیز در نظر گرفته شود. بر این اساس کشاورزی قراردادی به کشاورزان کمک می‌کند تا به بازارهای خارجی که متصل شوند. کشاورزی قراردادی از طریق هماهنگی زنجیره ارزش، توانایی بیشتری برای ردیابی بازارها و تقاضاهای جدید دارد. (داسیلوا و رانکین^۱، ۲۰۱۳؛ بانک جهانی^۲، ۲۰۰۷). این خدمات می‌تواند توسط شرکت‌های خصوصی، دولت‌ها و سازمان‌های غیردولتی ارائه یا تسهیل شود (پراوز^۳، ۲۰۱۲). در یک محیط مناسب، طرف‌هایی که قدرت چانه‌زنی بسیار متفاوتی دارند، می‌توانند با یکدیگر مذاکره کرده و قراردادهای تولید کشاورزی را منعقد کنند. محیط‌های مساعد برای پایداری طولانی‌مدت کشاورزی قراردادی ضروری هستند زیرا شرایطی را ایجاد می‌کنند که در آن عملیات کشاورزی قراردادی می‌تواند توسعه یافته و رشد کند (کریستی و همکاران، ۲۰۰۹). نقش دولت‌ها در تسهیل کشاورزی قراردادی مسئولانه می‌تواند به صورت مستقیم، مانند حمایت از مراحل مختلف قرارداد (انعقاد قرارداد یا حل اختلاف)، یا غیرمستقیم بوسیله کمک به ایجاد محیطی توانمند برای فعالیت کشاورزی قراردادی باشد. در بسیاری از کشورهای با بخش خصوصی توسعه یافته، مداخله دولت محدود به تصویب سیاست‌ها و اقدامات تشویق‌کننده توسعه قراردادهای مبتنی بر بازار و از نظر مالی پایدار بین طرف‌های آگاه، بدون تنظیم بیش از حد محتوای آنها است (USAID، ۲۰۱۵).

مواد و روشها:

با توجه به اینکه کشاورزی قراردادی به عنوان یک موضوع و طرح نو در ایران به تازگی مطرح شده و هنوز طرحی به طور کامل اجرا نگیریده جهت انجام پژوهش حاضر از اسناد و مقالات خارجی که اغلب تجربه کافی در رابطه با موضوع مذکور را داشته اند، استفاده گردیده است.

یافته ها:

۱- حمایت دولت از عملیات کشاورزی قراردادی و اهداف سیاست عمومی

اهداف سیاست عمومی مختلفی را که دولت‌ها برای مدیریت اقتصاد یک کشور بر اساس وظایف عمومی خود دنبال می‌کنند می‌تواند به نفع ایجاد یک محیط توانمند برای عملیات کشاورزی قراردادی نیز باشد. از جمله این اقدامات می‌توان به موارد زیر اشاره کرد.

^۱. Da Silva and Rankin

^۲. World Bank

^۳. Prowse

۱-۱ ارتقای ظرفیت فنی و قراردادی کشاورزان

بسیاری از تولیدکنندگان محصولات کشاورزی فاقد مهارت های فنی و قراردادی یا منابع و نهاده های مورد نیاز برای مشارکت در کشاورزی تجاری هستند. سیاست عمومی با هدف کمک به آنها برای توسعه مهارت ها و ظرفیت هایشان ممکن است منجر به جذب فزاینده کشاورزی قراردادی شود. در حالی که در یک رابطه کشاورزی قراردادی پیمانکار ممکن است برخی از نهاده ها و همچنین خدمات ترویجی را برای کشاورزان فراهم کند، ولی ممکن است پیمانکار قادر به ارائه این خدمات به اندازه نباشد. علاوه بر این، زمانی که دولت از طریق خدمات ترویجی نسبت به ارائه پشتیبانی فنی اقدام می کند و پیمانکار تنها منبع این پشتیبانی ها نباشد، مالکان خرد احتمالاً در موقعیت مذاکره قوی تری قرار خواهند گرفت. تجربه میدانی فائو نشان می دهد که معمولاً خدمات آموزشی و ترویجی خصوصی و دولتی مکمل یکدیگر هستند (FAO, ۲۰۱۷c). دولت ها همچنین ممکن است به مالکان خرد در تهیه پیش نویس و اجرای قراردادهای کمک مستقیم کنند یا به طور کلی آموزش هایی را برای درک بهتر مفاهیم اساسی قانون قراردادهای و شیوه های قرارداد منصفانه فراهم کنند (Pultrone, ۲۰۱۲).

۱-۲ کارایی: توسعه ارتباطات و کاهش هزینه ها مبادله

برخورد با تعداد زیادی از تولیدکنندگان پراکنده و در مقیاس کوچک ممکن است هزینه های مبادله بالایی را به همراه داشته باشد و باعث شود که کشاورزی قراردادی برای پیمانکاران جذابیت کمتری داشته باشد. بنابراین، دولت ها می توانند برای تقویت گفت و گو بین تولیدکنندگان و پیمانکاران گام بردارند. به عنوان اولین گام، دولت ها می توانند جلساتی را سازمان دهی کنند که در آن کارآفرینان تجارت کشاورزی می توانند با نمایندگان تولیدکنندگان ملاقات کنند (ایتون و شپرد، ۲۰۰۱). هنگامی که این ارتباطات شکل گرفت، طرفین این فرصت را دارند که در مورد شرایط قرارداد و وظایف خود بحث کنند، برنامه های مدیریتی را توضیح دهند، تصورات غلط را اصلاح کنند و راه هایی را برای حل تعارض و درک بهتر فرموله کنند (Pultrone, ۲۰۱۲).

۱-۳ حمایت از تشکلهای تولید کننده

سازمان های تولیدکنندگان اغلب برای موفقیت یک طرح کشاورزی قراردادی حیاتی هستند، و ترویج آنها ممکن است به خودی خود یک هدف سیاستی مهم باشد. سازمان های تولید کننده می توانند از طریق اقدام جمعی از مزایای دستیابی به صرفه های مقیاس و موقعیت چانه زنی قوی تر بهره مند شوند. علاوه بر این، آنها می توانند به تولیدکنندگان کمک کنند تا زنجیره ارزش را بالا ببرند (د شوتر، ۲۰۱۱). دولت ها می توانند نقش مهمی در توسعه مکانیسم هایی با هدف حمایت و توانمندسازی سازمان های تولید کننده ایفا کنند (UNIDROIT, ۲۰۱۴). این مکانیسم های حمایتی ممکن است نیاز به در نظر گرفتن ماهیت خرده مالکی اغلب شرکت کنندگان در این سازمانها داشته باشد. برای این منظور، برخی از کشورها اشکال قانونی ساده ای را اتخاذ کرده اند که برای گروه هایی با عضویت تولیدکنندگان در مقیاس کوچک در نظر گرفته شده است (UNIDROIT/FAO/IFAD, ۲۰۱۵).

۲- ارائه یک چارچوب نظارتی توانمند برای حمایت از عملیات کشاورزی قراردادی

چارچوب قانونی می تواند با روشن کردن نقش ها و مسئولیت های طرف های مختلف درگیر در کشاورزی قراردادی، از جمله خود دولت، ثبات و اطمینان ایجاد کند. در این خصوص از مهمترین اقدامات دولت ها میتوان به موارد زیر اشاره کرد.

۱-۲ رسیدگی به عدم تعادل قدرت و اقدامات ناعادلانه

قدرت چانه زنی نابرابر، طرف قوی تر را قادر می سازد تا هزینه ها ، تغییرات یکجانبه شرایط قرارداد و سایر شیوه های بالقوه ناعادلانه را به طرف ضعیف تر منتقل کند. اغلب تولیدکنندگان به دلیل موقعیت ساختاری ضعیف تر خود، قادر به مقاومت در برابر این شرایط نیستند. چارچوب نظارتی برای اجرای کشاورزی قراردادی قادر است با ترویج رفتار مثبت و ایجاد محدودیت بر رفتار منفی برای روشن کردن حقوق و تعهدات طرفین و کمک به اصلاح عدم تعادل قدرت و اقدامات ناعادلانه، استفاده شود. قوانین مربوط به کشاورزی قراردادی می تواند فهرستی از بندهایی را که باید در قراردادها گنجانده شوند، ارائه دهد. این قوانین میتوانند با تعریف مسئولیتهای خاص برای طرفین قرارداد، به ایجاد رابطه متوازن بین دو طرف کمک کنند. از طرف دیگر زمانی که تولیدکننده می تواند نهاده ها و خدمات را از بازار یا دولت دریافت کند، کمتر به پیمانکار وابسته است و در نتیجه ممکن است موقعیت چانه زنی متعادل تری داشته باشد. همچنین سازماندهی تولید کنندگان در قالب تشکلهای صنفی و تولید میتواند به افزایش قدرت چانه زنی و ایجاد موقعیت برابر برای طرفین منجر شود.

۲-۲ افزایش امنیت و اطمینان حقوقی از طریق سازوکارهای حل اختلاف

افزایش دسترسی به رویه های حل و فصل اختلافات ممکن است یک هدف مهم سیاستی برای پیشبرد اصلاحات قانونی باشد. مکانیسم های موثر حل اختلاف بخش مهمی از یک محیط توانمند برای کشاورزی قراردادی است. متأسفانه، رسیدگی در مراجع رسمی قضایی برای اختلافات ناشی از کشاورزی قراردادی به دلیل کندی فرآیندها و هزینه بالا در بسیاری از موارد مناسب به نظر نمیرسد (IFAD / UNIDROIT / FAO، ۲۰۱۵). ایجاد یا ترویج استفاده از مکانیسم های حل اختلاف جایگزین (ADR) در قوانین می تواند راه بسیار مؤثری برای دولت ها برای ارتقای دسترسی به عدالت در رسیدگی باشد. روش های غیرقضایی به دلیل اینکه نسبت به فرآیندهای قضایی ممکن است بهنگام تر و انعطاف پذیرتر باشند، برای رسیدگی به اختلافات ناشی از قراردادهای تولید کشاورزی مناسب هستند (UNIDROIT / IFAD / FAO، ۲۰۱۵). میانجیگری و داوری را می توان به عنوان نمونه هایی از ADR مناسب برای کشاورزی قراردادی در نظر گرفت. در میانجیگری، طرفین با کمک شخص ثالث (میانجی) به دنبال راه حل قابل قبول دوجانبه هستند و متعهد می شوند که آن را به صورت داوطلبانه اعمال کنند. تحت داوری، طرفین حل و فصل اختلاف خود را به یک شخص ثالث بی طرف (داور) ارجاع می دهند که تصمیم او طبق قانون لازم الاجرا و قابل اجرا خواهد بود.

۳-۲ افزایش شفافیت برای عملیات کشاورزی قراردادی

درک بهتر نحوه عملکرد بخش تولید و کشاورزی قراردادی به دولت ها کمک می کند تا محیطی مناسب برای کشاورزی قراردادی ایجاد کنند. برای این منظور، دولت ها به داده های دقیق نیاز دارند. این مسئله ممکن است نیاز به انجام یا تأمین مالی تحقیقاتی داشته باشد که به توسعه بیشتر شیوه های کشاورزی قراردادی انعطاف پذیر در شرایط مختلف کمک می کند. دولت ها همچنین می توانند با راه اندازی یک سیستم ثبت قرارداد، اطلاعات دقیقی در مورد انواع قراردادهایی که بین طرف های فعال در

کشورشان وجود دارد، جمع‌آوری کنند. ثبت قراردادهای همچنین می‌تواند به اهداف سیاستی دیگر مانند حمایت از کشاورزی قراردادی و نظارت بیشتر بر فرآیند آن کمک کند. در این صورت شفافیت و اطمینان حقوقی برای طرفین خواهد یافت.

۳- اصلاح چارچوب نظارتی برای کشاورزی قراردادی.

۳-۱ فرآیند اصلاحات قانونی

هر فرآیند اصلاح قانونی باید با شناسایی نیازها و چالش‌های نظارتی موجود آغاز شود. در مراحل اولیه، باید اهداف، مقاصد و نتایج مطلوب معرفی به روشنی تعریف و تبیین شود. در صورت نیاز به قانونگذاری جدید، محتوا و رویکرد نظارتی آن باید به صورت مشارکتی و فراگیر تهیه شود. این امر باعث میشود تا تطابق رویکرد نظارتی و محتوای قوانین انتخاب شده برای پوشش کشاورزی قراردادی با شرایط کشور، از جمله منافع و نیازهای ذینفعان، تسهیل شود. همچنین ایجاد اجماع برای اجرای بهتر قانون جدید را تسهیل میکند. به طور کلی انتخاب ابزار قانونی، کیفیت قانون جدید و اجرای موفقیت‌آمیز آن، همگی تا حد زیادی به مشارکت فهرست گسترده‌ای از ذینفعان در طول فرآیند بستگی دارد (Vapnek & Melvin, ۲۰۰۵). همچنین تجزیه و تحلیل چارچوب قانونی موجود به منظور ارزیابی اینکه آیا نیاز به بازنگری در قوانین و چارچوب نظارتی وجود دارد، ضروری است. تجزیه و تحلیل می‌تواند به شناسایی شکاف‌ها در پوشش و همچنین قوانین ناکافی یا قدیمی که ممکن است بر فعالیت‌های کشاورزی قراردادی تأثیر منفی بگذارد کمک کند (Vapnek & Melvin, ۲۰۰۵).

به طور مشابه، با انجام ارزیابی تأثیر نظارتی (RIA)، قانونگذار می‌تواند تأثیرات مثبت و منفی احتمالی اقدامات نظارتی پیشنهادی را ارزیابی کند. یک RIA طیف وسیعی از گزینه‌های نظارتی را که ممکن است برای تنظیم کشاورزی قراردادی استفاده شود همراه با تأثیرات اجتماعی-اقتصادی آنها تجزیه و تحلیل می‌کند. RIA باید هزینه‌های احتمالی مستقیم و غیرمستقیم گزینه‌های مختلف را تخمین بزند و مزایا مورد انتظار آنها را شرح دهد. علاوه بر این، RIA باید مشخص کند که چه کسی (مثلاً پیمانکاران، تولیدکنندگان، سازمان‌های دولتی یا گروه‌های دیگر) هزینه‌ها و مزایای هر گزینه را متحمل می‌شوند (FAO, ۲۰۰۶). در نهایت، سند قانونی باید به زبانی نوشته شود که برای عموم مردم یا حداقل برای مقامات دولتی که مسئول اجرای آن هستند قابل درک باشد. در صورت امکان، قانون می‌تواند به زبان و گویش‌های محلی ترجمه شود. قانون نیز باید از ساختاری منطقی پیروی کند و قواعد کلی مقدم بر قوانین خاص باشد. یک فرد عادی باید بتواند به راحتی نکات اصلی قانون پیشنهادی جدید را بخواند و درک کند (Morgera, ۲۰۱۰).

۳-۲ انتخاب ابزار قانونی

انتخاب یک ابزار قانونی برای پوشش کشاورزی قراردادی که به بهترین وجه با نیازها، شرایط و سیستم قانونی به عنوان یک کل مطابقت داشته باشد بسیار ضروری است. انتخاب برای گنجاندن مقررات جدید مربوط به کشاورزی قراردادی در قوانین قراردادهای عمومی موجود یا قوانین کشاورزی که سایر قراردادهای مشابه را پوشش می‌دهند، ممکن است به جلوگیری از خطرات همپوشانی و ناسازگاری بین چارچوب قانونی موجود و قوانین مشابه جدید در مورد کشاورزی قراردادی کمک کند (ژوئی، ۲۰۱۶).

گنجاندن مقررات جدید در قوانین موجود همچنین ممکن است ارتباط متقابل سیستم حقوقی را برجسته کند و به کاربران کمک کند منابع متعددی از قوانین را که ممکن است برای کشاورزی قراردادی اعمال شود درک کنند. از سوی دیگر، زمانی که مقررات مربوط به کشاورزی قراردادی در قوانین کلی گنجانده می‌شود، در تدوین آن‌ها سطحی از جزئیات که ممکن است برای ایجاد امنیت حقوقی مناسب برای طرفین در کشاورزی قراردادی ممکن است نادیده گرفته شود.

داشتن قوانین خاص کشاورزی قراردادی در قوانین مربوط به برنامه‌های توسعه عمومی به سیاستگذاران و برنامه‌ریزان اجازه می‌دهد تا قوانین قابل اجرا را به منظور دستیابی به هدف سیاستی اعلام شده این برنامه‌ها تنظیم کنند. دسترسی به این برنامه‌ها به دلیل ایجاد مزایای مالی و اجتماعی احتمالی می‌تواند مورد توجه پیمانکاران و تولیدکنندگان نیز قرار گیرد. یک قانون واحد می‌تواند با ساده سازی درک تعهدات و الزامات قانونی یک قرارداد، شفافیت را افزایش دهد. یک ابزار قانونی خاص جدید می‌تواند دید و وضوح بیشتری را برای قوانین کشاورزی قراردادی فراهم کند و تفسیر را آسان تر و قابل پیش بینی تر کند. افزایش اطمینان حقوقی ممکن است جذابیت سیستم را برای کاربران بالقوه آن افزایش دهد. تصویب یک قانون جدید در مقایسه با اصلاح قوانین مدنی، قوانین قراردادهای عمومی یا قوانین روستایی، که عبور از فرآیند پارلمانی دشوارتر است، ممکن است تلاش ساده‌تری باشد. در صورت لزوم، یک سند قانونی واحد جدید نیز آسان‌تر است که در آینده اصلاح شود (Wehling & Garthwaite, 2015).

جمع بندی و نتیجه گیری

برای موفقیت کشاورزی قراردادی، دولت‌ها باید نقش مهمی ایفا کنند. دولت‌ها می‌توانند به طور فعال در ایجاد محیطی مناسب برای کشاورزی قراردادی مسئولانه که خطرات را به حداقل می‌رساند و منافع آن را به حداکثر می‌رساند، کمک کنند. سطح بهینه مشارکت دولت‌ها به ساختار و ظرفیت بخش خصوصی، نوع کشاورزی قراردادی که در کشور انجام می‌شود و اولویت‌های سیاست ملی بستگی دارد. علاوه بر این، باید توجه داشت که دولت‌ها همچنین مسئول انواع دیگر اقدامات مرتبط با محیط توانمند خواهند بود، مانند اطمینان از زیرساخت‌های کافی (جاده‌ها، انبارها و غیره)، ارتقای مسئولیت اجتماعی شرکت‌ها و اطمینان از دسترس بودن نهاده‌های با کیفیت.

ایجاد و توسعه چارچوب قانونی مرتبط و سیستم حقوقی کارآمد یکی از پیش‌شرط‌های کشاورزی قراردادی است. علاوه بر این، دولت‌ها می‌توانند با ایجاد ارتباط بین شرکت‌های پشتیبان و کشاورزان شرایط لازم برای موفقیت کشاورزی قراردادی را ایجاد کنند. همچنین با حمایت‌های مالی و مدیریتی حامیان بالقوه، نقش مهمی در حفاظت از کشاورزان ایفا کنند.

افزایش کارایی و کاهش هزینه‌های مبادله یکی دیگر از ابزارهای دولت برای توسعه کشاورزی قراردادی است. یکی از راه‌های رسیدن به این هدف، ایجاد زمینه و زیرساخت‌های مناسب برای ملاقات طرفین و مشارکت دولت در روند مذاکرات است. مشارکت دولت‌ها در مذاکرات ممکن است به تعادل قدرت چانه زنی کمک کند. با این حال، مشارکت باید منافع هر دو طرف را در نظر داشته باشد و هدف آن دستیابی به قراردادهای متقابل سودمند باشد. این مهم می‌تواند از طریق حمایت دولت از تشکلهای کشاورزان و همچنین ایجاد زیرساخت‌های ارتباطی محقق شود.

ایجاد یک چارچوب نظارتی برای حمایت از کشاورزی قراردادی مسئولانه از دیگر مواردی است که میتواند منجر به پایداری و استمرار کشاورزی قراردادی شود. به روز رسانی چارچوب نظارتی ممکن است ایجاد و اجرای یک توافق متوازن و منصفانه بین طرفین و دسترسی به مکانیسم های حل اختلاف را تسهیل کند.

یک محیط توانمند برای کشاورزی قراردادی توسط نیروهای کلان و گسترده - سیاسی، اجتماعی و اقتصادی - ایجاد می شود که بر تمام بخش های اقتصاد تأثیر می گذارد. ارائه مشاوره های فنی و حقوقی می تواند به طرفین قرارداد در کمک برای انعقاد قراردادهای سودمند و متوازن و همچنین کمک به اجرای آنها مفید باشند.

منابع:

- ۱- Christy, R., Mabaya, E., Wilson, N., Mutambatsere, E. & Mhlanga, N. ۲۰۰۹. Enabling environments for competitive agro-industries. In C. Da Silva, D. Baker, A.W. Shepherd, C. Jenane and S. Miranda da Cruz. Agro-industries for development, pp. ۱۳۶-۱۸۵. Wallingford, UK, Centre for Agriculture and Biosciences International, with FAO and UNIDO.
- ۲- Da Silva, C. A., & Rankin, M. (۲۰۱۳). Contract farming for inclusive market access. Rome: FAO.
- ۳- FAO. ۲۰۱۷c. Legal aspects of contract farming agreements – Synthesis of the UNIDROIT/FAO/IFAD Legal Guide on Contract Farming, Rome, Italy.
- ۴- Morgera, E. ۲۰۱۰. Wildlife law and the empowerment of the poor. FAO legislative study ۱۰۳. Rome, FAO.
- ۵- Prowse, M. (۲۰۱۲). Contract farming in developing countries: A review. In (A Savoir ۱۲). Paris: Agence Française de Développement.
- ۶- Pultrone, C. ۲۰۱۲. An overview of Contract Farming: Legal Issues and Challenges. Unif. L. Rev. ۲۰۱۲ - ۱/۲. pp. ۲۶۳-۲۸۹.
- ۷- USAID. ۲۰۱۵. Building an enabling environment for contract farming success. Policy Brief No. ۶
- ۸- Vapnek, J., & Spreij, M. ۲۰۰۵. Perspectives and guidelines on food legislation, with a new model food law. FAO Legislative Study ۸۷. Rome. ۲۶۵ pp.
- ۹- World Bank (۲۰۰۷). World Development Report ۲۰۰۸: Agriculture for Development. Washington: World Bank.

Abstract:

Contract farming is a business relationship between a company and a group of farmers that helps farmers connect to foreign markets. Creating a favorable legal and institutional environment plays a very important role in the sustainability and continuity of contract farming.

In this regard, improving the technical and contractual capacity of farmers through the development of communication and reducing exchange costs can be very effective and necessary in the success of contract farming operations. Also, creating a regulatory framework for the implementation of contract farming can help the continuity and sustainability of contracts by promoting positive behavior and limiting negative behavior to clarify the rights and obligations of the parties and help correct the imbalance of power and unfair actions. Amendment of the existing laws can also be done by identifying the existing regulatory needs and challenges, the participation of the stakeholders and paying attention to the political goals.

Keywords: contract agriculture, institutional environment, government